

ви, който ми каза такива думи, щото не мога и да ги повтора.

— Ахъ, Дария Иванова, мигаръ тоя скромень и младъ момъкъ се е осмелилъ да Ви кажи обида!

— Скромень или не, той мя обиди съ безсраменъ обрѣзъ, но азъ мисля, че той бѣше мъртавъ пиянь.

— Какво говорите, Дарию Иванова! Какво! Богъ съ Васъ! Налитаевъ пиянь!

— Тѣврезъ е мѣчно да го намѣри човекъ.

— При това и отъ тъмни зори бѣкъ!

— Ехъ, въ твѣвъ случай, той е изгубилъ умътъ си казала плачишкомъ икономката.

— Кажете въ име Божие, съ какво Ви е обидилъ! попитала разтрѣвожено Катерина Павлова.

— Това оставамъ на Вашата прорицателность. Катарино, отговорила икономката, не искамъ да говоря думитъ, на Налитаева, да се не покажатъ смѣшни въ очитъ Ви Катарино Павлова.

Като хвърлила многозначителенъ погледъ на младата мома. Дария Иванова, расърдено излѣзнала изъ магазинята, като оставила първата въ недоумение, която можела само това да предполага, че годеникътъ ѝ е направилъ найстрашно въ свѣтъ престѣпление именно — че ѣхъ е отхвърлилъ и се е влюбилъ за старата мома.

Между това, Дария Иванова, успѣла да ходи още на нѣколко мази и на всѣгадѣ можала